

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af anden Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1909 til 31. Marts 1910.

Forhandlingen genoptoges.

K. M. Klausen: I mit Foredrag i Gaar omtalte jeg adskillige af de her i Landet mest almindelige og skadelige Ukrudtsplanter. Det er ikke min Mening at fortsætte saaledes i Detailler, da Emnet er saa omfattende, at det vilde være vanskeligt at komme til Ende med det i nogenlunde begrænset Tid. En af Grundene til, at dette Spørgsmaal er blevet rejst, er Forestillingen om, at det kunde være godt at faa det Spørgsmaal klaret, om det er muligt at gøre noget for at faa Bugt med alt det Ukrudt, der nu vokser i vort Land. Jeg tror, man her kan svare et ubetinget: Ja, det er muligt. Naturligvis kan man ikke helt udrydde Ukrudtet, men der er alligevel adskillige Betingelser for, at man kan begrænse det, saa at det ikke kommer til at spille den dominerende Rolle i Landbruget, som det gør i Øjeblikket. Det gælder i denne Sag, som i alle andre, at har man noget, man vil bekæmpe, maa man først af alt kende sine Fjender. Men her tror jeg, vi staa overfor en sørgelig Mangel. Befolkningen savner Kendskab til den Maade, hvorpaa Ukrudtsplanter vokse, til deres Livsforhold og Udvikling. Den store Befolkning har kun meget ringe Kendskab hertil. Spørgsmaalet er altsaa, om det ikke var muligt at bringe noget Kendskab ud i Befolkningen om denne vigtige Sag. Og her som andetsteds bør man begynde med Ungdommen, de gamle nytter det ikke meget at vinde for en Sag, da deres Tid snart er omme. Vinder man derimod Ungdommen, vinder man Fremtiden.

I denne Henseende have vi i mange Aar begaaet en meget stor Fejl ved at holde et Fag som Botanik ude fra Skolernes Undervisning. Der er intet Fag, som det i Grunden ligger saa naturligt at undervise Landboernes Børn i, som netop Botanik. Børnene leve og færdes jo ude blandt Planterne, og det er den letteste Sag at skaffe det nødvendige Undervisningsmateriale til Veje. Det gælder kun at tage Sagen op og sætte Lærerne i Stand til at løse den Opgave, saa tror jeg, det vil være et Fag, som baade vil være nyttigt, fornøjeligt og underholdende for Eleverne. Hvis man f. Eks. i Børnenes danske Læsebog indføjede et Afsnit med kolorerede

Billeder af nogle af de vigtigste af de Ukrudtsplanter, som leve her i Landet, vilde Børnene, uden at det behøvede at tage megen Tid fra de andre Undervisningsfag, kunne faa Kendskab til disse Planter, og man vilde ligesaa godt kunne bruge dette Afsnit til Læseøvelser som nu Historie, Eventyr og andre Ting. Hvis Børnene saa lærte disse Planter at kende og fik til Opgave at tage dem med i Skolen, tror jeg, der vilde være vundet overordentlig meget, idet Børnene da vilde kunne bringe megen nyttig Kundskab til Hjemmene. Paa dette Punkt vilde der kunne blive en god Vekselvirkning mellem Skolen og Hjemmet.

Vilde det ikke f. Eks. være naturligt, naar Foraaret kommer, og Engene prange med alle Slags Blomster, at fortælle Børnene, at paa vore Enge vokser en hel Del meget giftige Planter, som, naar Kreaturerne nyde af dem, medføre om ikke Død saa dog Sygdomme, Betændelse i Tarmkanalen osv. hos dem, saadanne Planter som Kabelleje, Engblomme, Frøstjerne, Smørblomst osv. De indeholde meget skarpe Giftstoffer, som ganske vist ikke virke saa stærkt, naar Planten er slaaet og tørret, altsaa blandt Hø, idet Giften findes i flygtige Olier, der fordampe, som hvis de nydes i frisk Tilstand, hvad ofte sker, idet man slaar det grønne Græs og bruger det til Staldfoder, hvor Kreaturerne vanskeligt ville kunne værges sig mod at fortære nogle af disse Planter. Vi have jo ikke saa mange Enge, navnlig ikke paa Øerne; og naar Befolkningen da fik Kendskab til, at der paa deres Enge vokser en Del giftige Planter, tror jeg, den vilde faa Interesse for at bortrydde dem. Og, som sagt, hvis Børnene lærte dem at kende, vilde de være de allerbedste til at bekæmpe dette Ukrudt.

Der kunde nævnes mange Eksempler paa, at man med ringe Ulejlighed kunde befri sig for de Fjender, man nu har i Ukrudtet. Jeg skal nævne en Plante, som vokser almindelig paa Engene, en Plante, der hedder Skjalder, i nogle Egne af Landet kalder man den: Ras, i andre Skrad. Den er sikkert godt kendt, den er en Snylteplante, der lever paa Græsarternes Rødder, og som er indrettet saaledes, at den faar modne Frø netop paa den Tid, Græsset skal slaas, og da Frugten er en Kapsel, falde Frøene af, og den kommer derfor igen Aar efter Aar. Paa saadanne Steder bliver der naturligvis ikke meget Græs, og Engene give ikke stort Udbytte. Hvis Folk kendte Sagen og, medens Planterne stod i